

אבי ודנמן, העולם הזה

היא התאהבה בכלא באסיר שהגיש אוכל בחדר-האוכל. היא כתבה לו עשרות מיכתבי-אהבה. הנה כמה מהם

כיוך ותשובה. ואינו נכנע לאלה שאוהבים להשליט סדר בכוח הזרוע, ובגופם האדיר להטיל אימה. מיוחד אתה, כיהלום נוצץ שרק עיוור לא יוכל לראותו. אך אם פיקח הוא, יוכל גם אותו עיוור לחוש את גלי החום והטוב המוקרנים ממך. חמוד שלי, אני גרתי במיזרח-הרחוק כשש שנים. מתוכם שלוש בכלא בהונג-קונג, באשמת תכנון שוד מזויין, ודבר אחד למדתי, לתפוס נשימה ארוכה, שום דבר לא בוער. לכן הייתי מעדיפה להמשיך ולקבל את מיכתביך הנהדרים ישר, בלי מתווכים, מפני שדבר אחד אינני סובלת, את גשמיותם של אנשים, אנשי סיר-הבשר שכל פנינות פיהן הן, תביא לי, תיתן לי, אני צריכה וכו'. לכן רצוי להמשיך בשקט, כמים שקט ים החודרים עמוק-עמוק. כך תתפתח ירדותינו וללא מיכ-שולים מן הצד. מבטך שיבש לי את החיים, עתה בלעדיך הם לא שווים.

שלך גיתית

★ ★ ★

כשראיתך הבוקר במיכנסיים קצרים וסנדלים, והתלחלים שעל רגליך כתלחלי כיבשה רכה שבא לי ללטפה. ובאפי עלה ריח תמוזים. וראיתי את שנינו בפרדס פוסעים יד-ביד, קרוב-קרוב. אך קולה הצורמני של השוטר החזיר אותי למציאות המרה. אכן אני שולחת לך גרביים שיחממו לפחות את הרגליים מהקור והצנייה והאנטי-פ-טיות שהמקום הזה מקריין.

שלך בהבנה, גיתית.

★ ★ ★

האם נהיה כמו רומיאו ויוליה. או שמא נתפוס את מקומם של בוני וקלידי? יקירי, אינני רוצה בחלבה ושוקולד, אתה מתוק יותר ולכן אני רוצה אך ורק אותך... כפרח אתה לי מלבלב, והותרת אותי בכאב-לב. צבי צבי שלי, ממכתבך תבוא ישועתי.

גיתית.

★ ★ ★

לטבח שלי, בכל נגיטת מן הבורקס טעמתי אותך. ביטני מילאת כאשה הרה שלך אני. וגופך ירווה את צימאונני. ידך מחבקות אותי ככסות לגופי. אך אל תסתבך, מעדיפה רוצה שתצא לחופשי. אני אוהבת אותך, ואין צורך בהוכחות. מכתבך כקרן אור באפלה בה אני נמצאת.

שלך...

הלילה ירדו גשמים השמיים עלינו בוכים.

★ ★ ★

עדיין לא מבינה איך בחור כמוך

תקופה הראשונה שאחרי מעצרה, שהתה גיתית יזרעא-לוב בבית-המעצר באבו-כביר. היא שהתה שם מיספר חודשים אחדים עד שהועברה לכלא-הנשים נווה תירצה.

בזמן שהותה בבית-המעצר עבד אסיר-העבודה צבי סמטנסקי בחדר-האוכל ובחלוקת מזון. כך החל נרקם בין השניים קשר, שעל-פי המיכתבים המפורסמים כאן נראה שהתפתח לאהבה עזה, עיוורת וקשה.

במיכתבים אלה מתגלה לנו גיתית שונה, אחרת מזו שהצטיירה במהלך הדיונים בבית-המישפט. היא לא הפגינה אותו החוזק, קור-הרוח, או אותה הבקרה המתמדת על מעשיה. במיכתבים אלה מתגלה גיתית כאשה רגשנית, תלו-תית, רכושנית, קנאית, חושנית מאוד. לעיתים היא מאבדת את שלות-נפשה. מיכתביה מזכירים, בסיגנונם ובדימויים שבהם היא משתמשת, את גיל הטיפש-עשרה.

להלן מיכתבים ששלחה גיתית לצבי בעת שהותם של השניים בבית-המעצר באבו-כביר. מיכ-תבים אחדים מובאים במלואם, אחרים מובאים בחלקם. מיכתביה ורק אלה תוקנו. ההדגשות הן של הכותבת.

★ ★ ★

צבי יקירי

מיכתבים, מימרח-קקאו ואבן-קדו אותנו לאיש אחד יאחדו.

אחרי שהחוקרים רמסו אותי וטחנו את נישמתי לאפר, ההשפ-לות והצלקות גדלו אחת על חברה ונוצרו לגיבעה. אך אתה, על-ס-חן, הפכת אותי להר ובתוכו הדלקת להבה. ועכשיו אני כהר-געש מורץ שלא ישקוט עד שהצדק יצא לאור, עד שנהיה ביחד, ונראה לאותם גנבים שגנבו לנו את החופש בשם החברה והחוק. עד אז אהובי תבלה אתה אתי קרוב-רחוק, איתי אתה כל רגע. בתוך אמבטיה בצורת לב, מלאה באהבה ושנינו, "שודדים קטנים". נוצר קצף והבועות יעופו אל-על כמו אל האשמות והמגבלות, ואנ-ט-א-נהיה לאיש אחד. כזרם-מים בג'קוזי, כך מבטך חודר בי, סוחף אותי ישר לתוך זרועותיך שם ביצילך אמצא עונן.

שלך, גיתית.

★ ★ ★

צבי יקירי, פניך כשמש בחורף, חמה, מחיה את הלב והנשמה. כמיגדלור בתוך אפלה את עורך חיפשותי. ראיתיך כפרח בין הקוצים שאינו מתכוּפף לכל משב-רוח. יושב אדיש עם

20.11.86

לשמונה חודשי-מאסר בכלא-מעשיהו. ג'וליה, חברתו האנגליה עזבה את הארץ. עם שיחורו מהכלא, ב-1970, הוא נסע לחיפה. באוטובוס לחיפה הוא פגש את מי שהיתה אם בנו בכורו (15), המבוגרת ממנו בעשר שנים. עליה הוא אומר: "היא היקנתה לי את כל עולמי הרוחני, התרבותי, לימדה אותי מה זו מוסיקה, מה זה ספרים ואומנות". צבי עבר להתגורר בביתה, ואחרי שביעה חודשים הם נישאים. זמן קצר

הגיע עם הוריו ארצה. אביו יליד רומניה, אמו לילית צרפת. מיוזג-עדות שלא בדיוק הצליח — הוריו התגרשו כשהיה בן חצי-שנה. עד גיל 15 גדל והתחנך בבית אמו בחיפה. את לימודיו עשה בבית-ספר עממי דתי ותיכון בבית-ספר חוונים בחיפה. "הייתי ככל שאר הילדים עד גיל 15, אז עישנתי בפעם הראשונה סמים, ועברתי לגור אצל אבי".

אביו עבד בחריץ (חברה לחיפוש-נפש) והיה נשוי כשנית לאשה שלא רחשה אהבה רכה לכן שבא להתגורר עימם. מכאן הדרך לנדרים ולהידר-דרות היתה קצרה. הוא החל מעשן סמים באופן קבוע, ועבר לחברת-נוער בקיבוץ רעים שבי נגב הצפוני. חודש לפני גיוסו לצה"ל עזב את הקיבוץ. במאי 1966 התגייס לצבא והלך לשרת בנח"ל, ואחרי-כך בגדוד 50. המיסגרת לחצה אותו, וכדי לקבל שיחרור-מוקדם הוא גנב פגזי-מטוסים. שמונה חודשים לפני מועד שיחרורו הוא עזב את הצבא.

מייד אחרי השיחרור עבר להתגורר בתל-אביב ועסק בעבודות מזדמנות. ב-1968 הוא הכיר את אשתו הראשונה. אחרי היכרות קצרה בת שלושה חודשים הם נישאו. נישואיהם החזיקו מעמד ארבעה חודשים בלבד. צבי ירד לאילת, האווירה בעיר, החופשי, השמש, הים, כל אלה משכו אותו להיזרק שם.

באילת פגש בג'וליה, צעירה אנגליה, ויחד עברו לעבוד כחנות סמו (חוזה לגירולי צימחי-נייר). מעבודתם בחווה הוא הצליח לחסוך מעט כסף, אולם לא די כדי להקים עסק, ועל-כן החליט הזוג להינשא, כדי שיוכלו לנצל את זכויותיה של האשה לעזרה כספית מהסוכנות-היהודית.

בכסף שקיבלו הקימו באילת עסק לסקיממים שעלה ועישגו, עד שצבי הסתבך לראשונה עם החוק והואשם באחוקת סמים. הוא נשפט ונשלח

הוא היה נשוי חמש פעמים. יש לו שלושה ילדים. הוא נשפט פעמים רבות, ובפעם האחרונה לשלוש שנים. הוא יצא לחופשה ולא חזר. זוהי בריחתו השלישית

סיפורו של

עביריין נמלט

ל בית-הסוהר אני לא אחזור. רק כמת אני אחזור. אני לא מסוגל עוד, לא אתן להם צ'אנס לתפוס אותי. אני פשוט לא יכול יותר, לא יכול. אתה מבין? בשביל מה להסגיר את עצמי, כדי שאשב עוד שש שנים? עם הכתבה הזו אני מרגיש שאני סוגר מעגל, זהו, כולם יודעים עכשיו מי אני, הייתי בריונה, אבל לא יותר, זה כבר עליי, לא מסוגל עוד לשאת את כל המיטען הזה הרובץ עליי".

את הווידוי הזה מסר השבוע צבי סמטנסקי. אסיר בחופשה שיצא מכלא שאטה ב-13 בחודש זה, ומאו לא שב. הוא אינו מתחבא, אינו מנסה להסתתר, הולך לכל מקום אשר ליבו חפץ, אומר יפה שלום לשוטרים שפוגשים בו באקראי, ומציב סימן שאלה גדול לגבי תפקוד המודיעין של שרותי-בית-הסוהר.

את הפגישה כינינו יום סמטנסקי עצמו. הוא הופיע במערכת העיתון, רדוך מאוד, נוטף זיעה קרה נרגש. "באתי להראות לך חומר מעניין, אמר ושלף חבילת-מיכתבים. אלה הם מיכתבים שגיתית יזרעאלוב כתבה לי כשהינינו יחד באבו-כביר".

להיות שונה

צבי סמטנסקי נולד ב-1948 ב' קפריסין. בהיותו בן חודש ימים